

PAVEIKSLIAI

BEMBIS

TRYS NYKŠTUKAI

Po mamos žities Bembis augino tėvas, Girių kunigaikštis. Šilto ir šalto matęs elnias atskleidė sūnui gamtos paslaptis ir mokė jį gyveno išminties. Atėjo linksmas pavasaris, Bembis nekantraudamas laukė susitikimo su draugais. Pasišė, jo, kad per žiemą, žvėrys paaugo taip, jog vienas kita vos pažino. Dabar Bembio galva puošė dailūs ragiukai išsišakojusiomis viršūnėmis: visi juos labai gyre. Atrodė, niekas nebetrukdys žvėrimis ir paukščiams ramiai gyventi, bet staiga miške kilo didžiulis gaisras. Karšta sausa diena, liepsnos siautėjo kaip pašėlusios ir visą mišką kaipmat pavertė pelenais. Žvėrys, paukščiai ir kiti gyviai blaškėsi po mišką, nežinodami kur dėtis.

- Visi bėkite prie upės ir plaukite į kitą krantą! - šaukė Bembis. - Ten ugnis jūsų nepasieks!

Viena vasaros popietę miške kilo negirdėtas šurmuly. Šarka patarška pranešė, kad gražuolė elnė, Girių kunigaikščio pati, susilaukė mažylio. Paukščiams ir žvėrims labai knietėjo pamatyti naująjį miško gyventoją, todėl visi kūlversčiais sulėkė į sauleto laukymę. Elniukas glaudėsi į mamos pašonę ir nustebejęs spoksojo į atgūžėjusius smalsuolius. Žvėrys vienu balsu nutarė, kad mažylis mielas kaip pavasario gelė, o iš elnės sužinojo, kad jo vardas Bembis. Netrukus elniukas sustiprėjo, svirduliuodamas atsistojo ir ryžtingai sutrepšėjo kanopėlemis. Čia prie jo pribėgo kiškis Skeltalūpis ir išpoškino: - Sveikas, Bembis! Aš būsiu geriausias tavo draugas. Bekime pasidairyti po mišką!

Elniukas klusniai nuliuksėjo paskui Skeltalūpi.